

le-am propus eu. Sunt unele spectacole în care văd indicația regizorală și asta mă deranjează. Eu încerc să fac doi pași înapoi și să las actorul să evolueze singur în scenă, prin propria lui forță.

C.B.: *Reveniți la comedie, înțeleg; cu ce?*

A.H.: Da, revin la comedie cu Goldoni, *Slugă la doi stăpâni*. Îmi face mare plăcere să lucrez la acest text – deocamdată în fază de proiect, pentru că premiera va fi abia în mai 2001. O să-mi încerc puterile pe o comedie foarte bine construită, impecabilă, strălucitoare și sper ca trupa să fie de acord cu efortul fizic și vocal pe care îl voi cere, din punctul de vedere al profesionalismului unui actor de comedie. Profesionalism care, sigur, pornește din tradiția *Commediei dell'Arte*, dar ea nu se prea studiază în școală, și, mă rog... Eu nu vreau să fac un spectacol de *Commedia dell'Arte*, dar trebuie plecat de acolo, de la improvizația pe situație și pe stare.

C.B.: *Cum vă simțiți la Oradea?*

A.H.: Eu mă simt foarte bine. Pentru mine nu constituie un complex a face teatru în provincie. Nu am nostalgia unei capitale pierdute. Am terminat la București, îmi lipsesc spectacolele pe care le vedeam acolo și atmosfera teatrală extraordinară, dar cred că se poate face teatru bun și în restul țării și prejudecata provincialismului se poate combate cu o prezență sporită a valorilor artistice în festivaluri, de pildă. Sunt destule.

Claudia LIPAN

Numai poetul...

Fundația Culturală Toaca revine cu spectacolul regizoarei Nona Ciobanu, fondatoare și susținătoare a proiectelor pentru arta contemporană a tinerilor creatori.

Toscana este culoarea locală unde se derulează scenariul de teatru, dans și multimedia. Există, dincolo de toate, o invenție teatrală puțin întâlnită în spațiile neconvenționale ale teatrului experimental: Acea de a păstra și de a folosi în mod egal mișcarea și textul. Libertatea interioară a corpului vorbește din ce în ce mai mult în spectacolele Nonei Ciobanu, ea este protejată și motivată în spatele cuvântului. Compusă pe un text al

poetului ceh Vladimir Holan (din care puteau lipsi câteva fragmente), partitura piesei este un poem-eseu închinat poeziei.

Poetul este un actor într-o continuă repetiție cu rolul de a scrie. El trăiește – ca toți poeții și ca toți actorii – freamătul comun al ideilor despre frumos și iubire, în ipostaza cântărețului care colindă întreaga Italie în căutarea idealului.

Femeia, ca ideal și prototip al artei, se mișcă în imaginația poetului între elemente de basm. Holan readuce imaginea la starea de vis care-l aproprie, astfel, de văzduhul amortit al lui Botta, de luna argintie a cântecelor

lui Lorca...Șerban Pavlu își uită, din când, în când condiția de actor și caută muza care-i risipește uneori fantezia (Anca Androne). Chipul ei întreit (Liliana Gavrilescu și Laurenția Barbu, aceasta din urmă semnând și coregrafia) amintește de o nouă *Scoală a femeilor*, a gândului care ia forma unui zbor de berze într-un cerc alb de cretă. Tristețea de vacanță a poetului provine doar din optimism. Există o resursă de spontaneitate care-i atenuează căderile, lăsându-l să bea "aroma livezilor unde cresc florile, frunzele, tulpinele poeziei sale". În lipsa unei scenografii propriu-zise, Ana Olteanu ridică pe scenă pereții spațiului unde se scrie opera.

Plăcuta comunicare a eroului cu Eul intim, transformă ecranul de cinema într-un punct invizibil. Nu mai contează

că ne aflăm la cumpărături într-un supermarket. Imaginea poetului monologând cu propria conștiință devine un biet element de decor, căruia i s-a anulat eficiența fizică, materială. El lasă loc liber spectatoului care ascultă neliniștea inspirației (Ioan Brancu) povestind despre această poezie fantastică în spatele ferestrelor închise pe sub care trec tramvaie...

Fundația Culturală Toaca – Toscana de Vladimir Holan. Regia: Nona Ciobanu. Scenografia: Ana Olteanu. Coregrafia: Laurențiu Barbu. Cu: Șerban Pavlu, Anca Androne, Liliana Gavrilescu, Ioan Brancu, Laurenția Barbu.

